

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်သာနှင့်

ဆီးပင်စောင့်ရကွတ်စိုး

အောင်မြတ်သာနှင့်ဆီးပင်စောင့်ရကွစိုး

"အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကိုထွန်းစိန် ကျုပ်ဗိုက်ထဲက အောင့်နေတယ်"

မိန်းမဖြစ်သူ နှောင်းခင်ရဲ့ စကားကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာ နှီးဖြာနေတဲ့ ကိုထွန်းစိန် လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ချထားပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"နှောင်းခင် ဘာတွေအစားမှားလို့လဲ"

"ဘာမှ မစားပါဘူးတော် မနေ့ညထဲက အောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေလို့ ညဘက် ထမင်းတောင် မစားဘဲ အိပ်လိုက်တာ တော်အသိပဲလေ"

"ဒါဆို လေထိုး လေအောင့် နေလို့ များ လား"

"မသိပါဘူးတော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပိုဆိုးလာတယ်"

"ထိုင်နေလို့ တော့ ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး ဆေးဆရာ ဦးမောင်ရင်ဆီ သွားပြကြည့်ရအောင် သူက အဲဒီလိုအရာတွေ နားလည်တယ်"

"သွားမယ်ဆိုလည်း အခုသွားမယ် ကျုပ် မခံနိုင်တော့ဘူး"

နှောင်းခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကိုထွန်းစိန် သေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံ

အနည်းငယ်ကို ယူလိုက်ပြီး ဦးမောင်ရင် အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"ဗျို့ ဦးမောင်ရင်"

"ဘာတုန်းဟေ့ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိတယ် တက်လာခဲ့ကြ"

အိမ်ပေါ် ရောက်တော့

"ဦးမောင်ရင် ကျုပ်မိန်းမ ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး ညကမှ ကောက်ကာငင်ကာ ဗိုက်ထအောင့်လို့ တဲ့ "

ဦးမောင်ရင်လည်း နှောင်းခင်မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး

"လာလာ ပက်လက်လှန် အိပ်လိုက် ငါ စမ်းကြည့်ဦးမယ်" လို့ ပြောပြီး နှောင်းခင်ရဲ့ ဗိုက်ပေါ်ကို လက်နဲ့ ဖိစမ်းလိုက်တယ်။

"အိမ်း မင်းမိန်းမ အမှား တစ်ခုခု လုပ်ထားပြီ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါ့မလား ဦးမောင်ရင် ကျုပ်မိန်းမက တော်ရုံ ဘယ်မှ သွားတာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး အခု သူ့ဗိုက်ကိုစမ်းတော့ အထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ပြုစားထားသလို အလုံးတစ်လုံး စမ်းမိလို့ "

ဦးမောင်ရင် စကားကြောင့် ထွန်းစိန်က

"ဟဲ့ နှောင်းခင် နင်မနေ့က ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သေးလဲ"

"ကျုပ်မနေ့က ရွာပြင်မှာ ဟင်းရွက် သွားခူးတုန်းက ဆီးပင်အောက်မှာ ပူဇော်ထားတဲ့ ကြက်ကြော်ကို စားချင်တယ်ဆို ပြီးတော့ ပြောမိခဲ့တယ် ကျန်တာတော့ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး"

နှောင်းခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဦးမောင်ရင် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ငါပြောသားပဲ နှောင်းခင်အမှား လုပ်ခဲ့ပါတယ်လို့ အဲဒီဆီးပင်က နတ်ကြီးတယ် သူ့ကို ပူဇော်ပသထားတဲ့ အရာတွေကို စိတ်နဲ့ တောင် ပစ်မှားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး အခု အဖြေက ရှင်းနေပြီ ဒီညနေ သူ့အတွက် ကြက်ကြော်နဲ့ အရက် သွားဆက်လိုက် ပြီးရင် ပြောမှားဆိုမှားရှိ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆိုပြီး တောင်းပန်လိုက် နင်ခံစားနေရတာတွေ ပျောက်သွား လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးမောင်ရင် ဒါနဲ့ ဆေးရော သောက်ရ ဦးမှာ လား"

"ဆေးကတော့ ပေးလိုက်မယ် မနက်တစ်ခွက် ညတစ်ခွက်သောက်" လို့ ပြောပြီး ဘေးမှာ ရှိတဲ့ ပုလင်းထဲက သွေးဆေးကို စက္ကူလေးနဲ့ ထုပ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။

ကိုထွန်းစိန်လည်း အိတ်ကပ်ထဲက ငွေအချို့ကို ဦးမောင်ရင်ထံ ကန်တော့ပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ညနေဘက် ရောက်တော့ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ စုထားတဲ့ ငွေလေးနဲ့ ကြက်တစ်ကောင်နဲ့ အရက်တစ်လုံး ဝယ်ပြီး ရွာထိပ်က ဆီးပင်အောက်မှာ သွားပူဇော်လိုက်တော့ နှောင်းခင်ရဲ့ ရောဂါက ယူပစ်သလို ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

"မြမောင် ဆရာ ဦးမောင်ရင်က တကယ် စွမ်းတာနော် သူပြောသလို လုပ်ပြီးတဲ့ အချိန် ငါ့မိန်းမရောဂါက ယူပစ်သလို ပျောက်သွားတာ"

ထွန်းစိန် စကားကိုကြားတော့ မြမောင်က

"ထို့ မင်းတို့ ပဲယုံ ငါတော့ မယုံဘူး မြမောင်က လက်တွေ့ မမြင်ရရင် ဘာမှ ကို မယုံတာ အဲဒီဆေးဆရာလိုလို နတ်ဆရာလိုလိုအကောင်က ဒီ ရွာကလူတွေ ယုံကြည်အောင် လုပ်ပြနေတာ"

"ဟာ ဟေ့ကောင် တိုးတိုးပြောပါဟ သူများ တွေ ကြားသွားဦးမယ်"

"ကြားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး ငါ့ကောင် မင်းက သူ့အကြောင်း ဘာသိ လို့ လဲ အဲဒီဆီးပင်မှာ ဘာရှိတယ် ညာရှိတယ်ဆိုပြီး သတင်းလွှင့် ပြီးရင် ဘာနဲ့ ပူဇော်လိုက်ဆိုပြီး လုပ်ခိုင်း အခုလည်း ကြည့်လေ ဆီးပင်အောက် မှာ နတ်ကွန်းဆောက်ဖို့ ဆိုပြီး အလှူခံနေပြန်ပြီ ငါတို့ ရွာက လူတွေ လည်း တယ်ခက်သကိုး အိမ်က ဘုရားစင်ကိုကျတော့ တောင့် တောင့်တင်းတင်း မထားဘူး နတ်စင် အလှည့်ကျတော့ ကြွတက် နေလို က်ကြတာ ငါတော်တော် အမြင်ကတ် လာပြီ"

"အေးပါကွာ မင်း မယုံကြည်ရင်လည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ "

"ဒါနဲ့ ထွန်းစိန် မင်းတို့ သွားပူဇော်တဲ့ ကြက်ကြော်ကို ဘယ်သူ ယူသွားလဲ သိလား"

"အဲဒါတော့ ငါဘယ်သိမလဲ ငါတို့ က လှူပြီးရင် ပြီးရောဆိုပြီး ထား ခဲ့တာ"

"ဟက်ဟက်ဟက် ထွန်းစိန် ထွန်းစိန် ရိုးလွန်း အလွန်းတယ်ကွာ ရွာ ထဲကလူတွေ ပူဇော်သမျှ အရာအားလုံး အဲဒီဆေးဆရာပဲ အကုန်ယူတာ ကျန်တဲ့ သူယူရင် ဘာဖြစ်မယ် ညာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ခြောက်ထားလို့ ဘယ် သူမှ မယူရဲဘူးကွ"

"ကဲပါ မြမောင်ရာ မင်းလည်း တစ်ရွာနဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မယ်

သောက်စရာရှိတာ သောက်ပြီး ပြန်တော့ ငါလည်း ပြန်တော့မယ်"လို့ ပြောပြီး အရက်ဆိုင်ကနေ ထွက်လာ ခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နီးဖြာစရာရှိတာဖြာပြီး နေ့လယ်ဘက် တစ် ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်တယ်။ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြောင့် ထွန်းစိန် လန့်နိုး လာခဲ့တယ်။

"နှောင်းခင် ရွာထဲမှာ ဘာဖြစ်တာတုံး"

"ဘာဖြစ်ရမလဲတော် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မြမောင်ပေါ့ မူးရူးပြီး နတ်ကွန်းအတွက် အလှူခံတဲ့ သူတွေကို ဆဲဆိုနေတာ"

"ဟာကွာ ဒီကောင်နဲ့ တော့ ခက်နေပါပြီ ငါ သွားတားဦးမယ်"

"တော်ကလေး လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်ပြန်ပြီ မြမောင်က မူးလာရင် လူရွေးတာ မဟုတ်ဘူး အခုလည်း သူ့လက်ထဲမှာ ဓားကိုင်ထားတယ် အေးဆေး နေစမ်းပါ ကိုထွန်းစိန်ရယ်"

နှောင်းခင် စကားကြောင့် ထွန်းစိန် သက်ပြင်းချပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ် မှာ ထွက်ထိုင် နေလိုက်တယ်။

"ဦးလေးထွန်းစိန် ဦးလေးထွန်းစိန်"

ခြံထဲကို အမောတကြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ မြမောင်ရဲ့ သားဖြစ်သူ လူအေးကို မြင်တော့

"ဟေ့ကောင် လူအေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"အဖေ့ကို ထိန်းပါဦးဗျာ အခုလည်း ရွာထိပ်က ဆီးပင်ကို ခုတ်လှဲမလို့ ဆိုပြီး ထွက်သွားပြန်ပြီ"

လူအေးရဲ့ စကားကြောင့် ထွန်းစိန် ပုဆိုးကို တိုတိုပြင်ဝတ်ကာ ထွက်

ချ လာခဲ့လိုက်တယ်။ ရွာထိပ်ဆီးပင်နား ရောက်တော့

"မဆိုင်သူတွေ မကပ်နဲ့ အကုန်သေကုန်မယ် ဒီဆီးပင်က ငါတို့ ရွာကို ဘာကောင်းကျိုးမှ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ရွာကလူတွေကို ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးတာလည်း မရှိဘူး တစ်နေ့တစ်နေ့ သူလုပ်လို့ ဟိုဟာနာလိုက် ဒီ ဟာနာလိုက်ပဲ ဖြစ်နေရတာ ဒီအပင်မရှိမှ အေးမယ် ဖယ်ကြစမ်းကွာ"

မြမောင်ရဲ့ ကြိုးဝါးသံကြောင့် ဆေးဆရာ ဦးမောင်ရင်က

"မြမောင် မင်းတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် လောကမှာ မြင်အပ် မမြင်အပ်ဆိုတာ ရှိတယ် စိတ်ထိန်းပါကွာ"

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောရင် ကျုပ်ဓားက ခင်ဗျားလည်ပင်းပေါ် ရောက်သွားမယ်"

မြမောင်ရဲ့ စကားကြောင့် ဦးမောင်ရင် ဘာမှ မပြောတော့ပဲ စိုက်ကြည့် နေလိုက်တယ်။ ရွာထဲကလူတွေလည်း မူးလာရင် သွေးဆိုးတတ်တဲ့ မြမောင်ကို မဆွဲဝံ့ပဲ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ အချိန်

"မြမောင်က ငါ့ကို လာစမ်းလို့ မရဘူး" ဆိုပြီး ဆီးပင်ကိုခုတ်ဖို့ ဓားနဲ့ ရွယ်လိုက်တဲ့ အချိန်

"ဂစ် ဂစ် ဂစ်"

"ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး မြမောင် အကြောဆွဲနေပြီ ခြေမချိုး ခြေမချိုး ယပ် ခတ်ကြပါဟ"

လူအုပ်ကြီးက ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် မြမောင် သတိ ပြန်မလည် လာတော့ပေ။ မြမောင် ဆုံးပြီဆိုတဲ့ သတင်းက တစ်ရွာလုံး သာမက ဘေးနားနီးစပ် ရွာတွေအထိ ပြန့်သွားခဲ့တယ်။

"မြမောင် သေတာ ရုက္ခစိုးက ပြုစားလို့ တဲ့ "

"ဖြစ်နိုင်တယ် သူက မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ အပင်ကို ခုတ်မယ်လုပ်တော့ ဟိုက ပြုစားလိုက်တာ အသက်ပါ သေတဲ့ ထိပဲ ကြောက်စရာကြီးနော်"

ပျိုးနုတ်နေရင်း ပြောနေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စကားကြောင့် နှောင်းခင် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟိုကောင်မလေးတွေ စကားကြီးပဲ ပြောမနေနဲ့ လယ်လည်း စိုက်ဦး နင်တို့ လည်း အဲဒီဆီးပင်အောက် ရောက်ရင် ပါးစပ် မသရမ်းကြနဲ့ မြ မောင်ဖြစ်တာ မြင်တယ်မလား"

"မကြီး နှောင်းခင်ရယ် ကျုပ်တို့ က အဲလိုမျိုးတွေ ပြောပါ့မလား အခု ဆို အကုန်လုံးက ကြောက်နေကြတာ"

"ညနေ ဒီစိုက်ကွက် အပြတ်လုပ်ရမှာ ခပ်သွက်သွက်လေး လုပ်ကြ"

နှောင်းခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ကောက်စိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အ သံမထွက်ကြတော့ပဲ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ် နေလိုက်ကြတယ်။
